

sidder saa mange, at man ikke vil have flere derinde, og at det Tidspunkt derfor er kommet, da man overhovedet ikke mere officielt griber ind, naar en eller anden har gjort sig skyldig i Kassesvig, men blot lader ham vide, at han maa tage sit Tøj og gaa. Dette mener jeg dog, man ikke kan være tjent med; den Slags Forhold kan ikke blive ved, og jeg vil derfor give den Mand Ret, som efter at have klaget sin Nød for mig og givet mig Lejlighed til at undersøge, om Klagen var berettiget, sagde: „Vi have saa længe været Administrationens Tjenere, at vi nu længes efter at blive, hvad vi føle, vi ere, Folkets Tjenere, og vi ønske derfor at træde i et saadant Forhold til Folkets Repræsentanter, at de tage sig for at undersøge vor Stilling og forbedre den.“

Disse Folk have paa forskellig Maade lagt for Dagen, hvorledes de ønske deres Stilling forbedret. De have indgivet Andragender til Administration og Regering, og jeg har læst disse Andragender, der ere saa beskedne, at om dem det samme gælder, som blev udtalt under Forhandlingerne om Skoleloven, hvor det blev sagt, at de Fordringer, Danmarks Lærere gjorde Krav paa at faa opfyldte for at kunne leve et tarveligt, nøjsomt Menneskeliv i Forhold til det vigtige Arbejde, der forlangtes af dem, forekom os at være saa beskedne, at de derved vandt vor Sympati. Saaledes maa jeg ogsaa sige, at de Forlangender, der stilles fra disse daarligt stillede Statsfunktionærer, ere saa beskedne, at jeg ikke kan tænke mig andet, end at vi alle sympatisere med deres Bestræbelser i saa Henseende.

Det, jeg vil lægge et godt Ord ind for, er, at Sympatien maa give sig et mere positivt Udslag, thi mens Græsset gror, dør Høsemor, for at bruge et landligt og her i Tinget velforstaeligt Udtryk.

Jeg er ved et Tilfælde kommen i Besiddelse af noget, der kaldes „Dansk Postblad“. Der kunne vi læse Eksempler paa, hvorledes Ekstraarbejdet fordeles, og hvordan Postassistenterne, de ulykkelige Mennesker, der sidde med 10 Kr. om Maaned, ere stillede. Jeg skal oplæse en enkelt Sætning af dette Blad: „Ingen god Kammerat og Ven af Postassistenternes Sag paatager sig Ekstraarbejde for Overpostmesterembedet. Intet Medlem søger under nogen Omstændighed Plads i Kjøbenhavn.“ Naar saadant kan skrives af Folk, der ere i Statens Tjeneste og med en Øvrighed over sig, som ved mange Lejligheder har vist, at den ikke bærer Svær-

det forgæves, forstaar man, at de ikke sætte megen Pris paa deres Hals og deres Stilling.

Hvad jeg her har sagt om Postbudene og om Assistenterne og Ekspedienterne ved Postvæsenet gælder for en stor Del ogsaa om Embeds- og Bestillingsmændene ved Telegrafvæsenet. Ved Telegrafvæsenet er det saaledes, at Telegrafene ikke i Øjeblikket giver Staten noget Overskud i Forhold til, hvad Postvæsenet giver, men det er jo en Betragtning, vi ikke ligefrem have Lov til at regne med, vi maa se hen til det Arbejde, der fordres, og det maa vi lønne efter og ikke efter Overskuddet til Statskassen. Telegrafpersonalets Forhold er i mange Retninger ganske at sammenligne med Postfunktionærernes Forhold, men i Telegrafpersonalets Forhold har der ind sneget sig noget meget misligt ved Lønningsloven af 1889, — paa hvilken Maade ved jeg ikke — og det er det, at de kvindelige Telegrafister, som før vare ligestillede med de mandlige, ere blevne forurettede paa en aldeles hiemelraabende Maade, saaledes at de baade med Hensyn til den Løn, de faa for det samme Arbejde som Mændene, ere stillede ringere, med Hensyn til Avancement ere stillede meget ringere, og med Hensyn til Avancement til de højere Poster ere fuldstændig afskaarne.

Jeg vil nu bede det Finansudvalg, som vi skulle nedsætte en af de første Dage, at tage sig varmt af disse Sager, og at sørge for, at der mellem Statsborgerne bliver saa stor Enhed som muligt, at ikke en Del af Borgerne gaa hen og føle sig som Administrationen tilhørende, og en anden som Folket tilhørende, men at de alle, ogsaa naar de tjene i Administrationen, maa have en Følelse af, at det er for Folket, vi gøre vort Arbejde, og at det er Folket, der skal lønne os.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Bjerre):

Jeg har selvfølgelig ikke sagt noget saadant Nonsens, som det vilde være, at det var en Kvalifikation for et Ministerium, at det stod i Mistilidsforhold til Folketinget eller til Befolkningen. Jeg sagde, at under et parlamentarisk System vilde ethvert som helst Ministerium, altsaa ogsaa et Højreministerium, have Vanskelighed ved at have Uafhængighed i Administrationen, naar det var kommet paa sin Plads *alene* i Kraft af den saakaldte Folkevilje, den øjeblikkelige Folkestemning. Det er Ordet „alene“, som det ærede Medlem udelod, men det er derved, at Meningens fuldstændig forvandskes. Jeg